

Денчо Марчевски

Сламената шапка

Това бѣше отдавна, въ безгрижнитѣ дни на златно детство...

Баща ми търгуваше съ кожи. Имаше си едъръ черъ конь и често обикаляше съ него изъ близки и далечни села и градове. Оставахме сами вкѣщи и все току се услушвахме, кога ще се хлопне пѣтната врата.

Нашата кѣщица бѣше малка, съ надвесена плочена стрѣха, която не пропускаше слънчевитѣ лѣчи въ дветѣ полутъмни стаички. Низкитѣ прозорчета гледаха къмъ трема, скритѣ и той подъ стрѣхата, гдето лѣте излизахме да спимъ на хладовина. Върѣдъ постлания съ плочи дворъ разстилаше клони стара, гърбава круша. Гърбавъ бѣше и низкия зидъ между двора и градината. Тази сѣнчеста градина бѣше нашето царство. Криехме се тамъ изъ зеленитѣ пещери подъ чемширитѣ, прескачахме водата, катерѣхме се по гладкитѣ клони на орѣха. Толкова радостни бѣхме, че не се замисляхме твърде, защо хлѣбътъ вкѣщи често не стигаше за всички.

Спомнямъ си за една стара ракла съ заключалка. Тамъ поставяха хлѣба и го заключваха.

— Мамо, гладенъ съмъ!

— Поглади се съ перце! — смѣеше се принудено майка ми. — Потрай, рано е още за обѣдъ.

Изгладнѣли следъ игри и тичане, ние, тримата братя, обичахме да се навъртаме около огнището.